Dosarul nr. 2-24115623-05-2a-24042025

Prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul Cantemir
Judecător Mihail Osadcii

CURTEA DE APEL SUD, SEDIUL CAHUL

D E C I Z I E
În numele Legii

18 iunie 2026 **municipiul Cahul**

Completul de judecată al Curții de Apel Sud, sediul Cahul
Având în componența sa:
Președintele completului de judecată, judecător **Inga GORLENCO**
Judecătorii **Evgheni BANCOV și Andrei SCRIPCENCO**
Grefier **Ghenciu Tatiana**

a examinat în ședință publică în ordine de apel, apelul declarat de avocatul Josu Gheorghe în interesele lui Toma Sergiu, împotriva hotărârii Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 06 decembrie 2024, pronunțată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Dimitrenco Natalia către Toma Sergiu privind încasarea pensiei de întreținere pentru copiii minori,-

C O N S T A T Ă :

Circumstanțele cauzei.

Argumentele reclamantei Dimitrenco Natalia potrivit cererii de chemare în judecată.

Prin cererea de chemare în judecată, la data de 14.10.2024, reclamanta Dimitrenco Natalia a solicitat în contradictoriu cu pârâtul Toma Sergiu încasarea pensiei de întreținere a copiilor minori *****, în mărime de 1/2 din salariu şi din alte venituri până la atingerea de către copii al majoratului, iar în cazul lipsei angajării oficiale sau lipsei venitului oficial stabil, la încasarea pensiei de întreținere în mărime fixă de 2000 lei lunar pentru fiecare copil până la atingerea de către aceștia a majoratului.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamanta a indicat că, a locuit în concubinaj cu pîrîtul Toma Sergiu în perioada anilor 2018 - 2024. Are la întreţinere 4 copiii minori, însă din concubinaj cu pîrîtul au trei copii minori şi anume *****. Viaţa sa în comun cu pîrîtul a eşuat. După mai multe conflicte a plecat să locuiască în satul *****la părinţii săi, iar pârâtul în satul ***** (după viza de reşedinţă). Ca rezultat, locuiește cu copiii minori locuiesc separat de pîrît.

Menționează că, pîrîtul în mod tacit, a dat acordul său şi în privinţa întreținerii de către ea a copiilor, însă în legătură cu faptul, că este greu de una singură să-i întreţină, are nevoie de ajutorul material din partea lui. Totodată, avînd în vedere, că pîrîtul ultima perioadă a manifestat

un total dezinteres faţă de creşterea şi educaţia acestora, consideră, că adresarea în instanţă de judecată este unica modalitate de impunere a pîrîtului pentru îndeplinirea obligaţiilor sale părintești.

Relatează că, conform art. 58, 60 şi 74 din Codul familiei, părinţii, indiferent de faptul dacă locuiesc împreună sau separat, sînt obligaţi să-şi întreţină şi să-şi educe copiii minori.

Invocă art. 75 din Codul familiei, care prevede că pensia de întreţinere pentru copiii minori se încasează din salariul şi/sau din alte venituri ale părinţilor în mărime de 1/2 - pentru trei copii. Totodată, art. 76 al Codului familiei prevede, că în cazurile cînd părintele care datorează întreţinere copilului său are un salariu şi/sau alte venituri neregulate sau fluctuabile ori primeşte salariu şi/sau alte venituri, total sau parţial, în natură, ori nu are un salariu şi/sau alte venituri, precum şi în alte cazuri cînd, din anumite motive, încasarea pensiei de întreţinere, sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri, este imposibilă, dificilă sau lezează substanţial interesele uneia dintre părţi, instanţa judecătorească poate să stabilească cuantumul pensiei de întreţinere într-o sumă bănească fixă plătită lunar. Astfel, în caz în care pîrîtul nu va activa în continuare oficial în cîmpul muncii şi nu va avea venitul stabil lunar, consideră, că trebuie să se purceadă la încasarea pensiei de întreţinere în mărime de 2000 lei lunar. Mai ales, că conform datelor statistice doar minim de existenţă pentru semestrul II anului 2023 este de 3613,7 lei pentru un copil. De atunci s-au majorat tarifele şi preţurile la aproximativ 30%, însă statistica oficială lipseşte.

Atrage atenția la faptul că dînsa îngrijește 4 copii minori, cel mic nu are nici vîrsta de 1 an, motiv din care nu se poate angaja în cîmpul muncii, însă pîrîtul activează neoficial în cîmpul muncii în Germania, demonstrează la toţi viaţa de lux, însă nu-i pasă de copiii comuni.

În drept, își întemeiază cererea de chemare în judecată pe prevederile art. 74-75, 76, 97-99 Codul familiei şi art. 4, 5, 7, 39 alin. (4), 166-167 Codul de procedură civilă.

Solicită reclamanta.

Încasarea din contul pârâtului Toma Sergiu în beneficiul reclamantei Dimitrenco Natalia, pensia de întreținere pentru copiii minori *****, ***** și ***** în mărime de ½ din salariul și din alte venituri pînă la atingerea de către copii al majoratului, iar în cazul lipsei angajării oficiale sau lipsei venitului oficial stabil, la încasarea pensiei de întreținere în mărime fixă de 2 000 lei, lunar pentru fiecare copil pînă la atingerea de către copii al majoratului.

Poziția instanței de fond.

Prin hotărârea Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 06 decembrie 2024 a fost admisă integral acțiunea la cererea de chemare în judecată înaintată de Dimitrenco Natalia către Toma Sergiu cu privire la încasarea pensiei de întreținere pentru copiii minori.

S-a încasat de la Toma Sergiu în beneficiul Nataliei Dimitrenco pensie de întreținere pentru copiii minori ***** în mărime a câte 2000 (două mii) lei lunar pentru fiecare copil, începând cu data de 14 octombrie 2024 până la atingerea majoratului de către copii.

S-a încasat de la Toma Sergiu în beneficiul statului taxa de stat de la care plată este scutită reclamanta la depunerea cererii de chemare în judecată privitor la încasarea pensiei de întreținere, în mărime de 2 709,97 lei, 97 bani.

Solicitarea și argumentele apelantului Toma Sergiu prin intermediul avocatului Josu Gheorghe.

Invocând dezacordul cu soluția primei instanțe, la 02 ianuarie 2025 Toma Sergiu prin intermediul avocatului Josu Gheorghe a depus apel, împotriva hotărârii Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 06 decembrie 2024, prin care a solicitat casarea parțială a hotărîrii instanței de fond în partea privind stabilirea cuantumului a pensiei pentru întreținerea copiilor minori,

rejudecarea cauzei cu emiterea în partea casată a unei noi hotărîri, privind încasarea pensiei alimentară pentru întreținerea copiilor minori în sumă fixă, a cîte 1 170 lei lunar pentru fiecare copil.

Ulterior, la data de 26 mai 2025 reclamantul Toma Sergiu prin intermediul avocatului Josu Gheorghe în motivarea cererii de apel, a invocat că, potrivit art.75 alin.(1) Codul familiei, pensia de întreținere pentru copilul minor se încasează din salariul și/sau din alte venituri ale părinților în mărime de 1/4 - pentru un copil, 1/3 - pentru 2 copii și 1/2- pentru 3 și mai mulți copii.

Susține că potrivit art. 76 alin.(l) Codul familiei, în cazurile cînd părintele care datorează întreținere copilului său are un salariu și/sau alte venituri neregulate sau fluctuabile ori primește salariu și/sau alte venituri, total sau parțial, în natură, ori nu are un salariu și/sau alte venituri, precum și în alte cazuri când, din anumite motive, încasarea pensiei de întreținere, sub forma unei cote din salariu și/sau alte venituri, este imposibilă, dificilă sau lezează substanțial interesele uneia dintre părți, instanța judecătorească poate să stabilească cuantumul pensiei de întreținere într-o sumă bănească fixă plătită lunar sau, concomitent, într-o sumă bănească fixă și sub forma unei cote din salariu și/sau alte venituri conform art.75.

Alin.(2) prevede că, cuantumul sumei bănești fixe încasate în conformitate cu alin.(l) se determină de instanța judecătorească, ținându-se cont de starea materială și familială a părților, de alte circumstanțe importante și păstrându-se, dacă este posibil, nivelul anterior de asigurare materială a copilului.

Punctează că, instanța în hotărâre menționează, că ambii părinți sunt obligați să contribuie Ia suportarea cheltuielile pentru întreținerea copiilor minori, motiv care instanța consideră necesar a admite cerința de încasarea din contul pârâtului în beneficiul reclamantei a pensiei de întreținere a copiilor minori în mărime de a câte 2000 lei lunar pentru fiecare, începând cu data depunerii acțiunii civile.

Tot odată menționează că cerința solicitată de reclamantă privind încasarea pensiei de întreținere în mărimea de 2000 lei lunar a fost susținută parțial de reprezentantul pârâtului care a relatat că nu se refuză în achitarea pensiei de întreținere, numai că a concretizat că suma solicitată de 2 000 lei pentru fiecare copil separat, nu va putea fi asigurată de el, așa cum salariul său nu constituie suma de 12 000 lei.

Cu atât mai mult, instanța menționează că ține cont de informația Biroului Național de Statistică unde se constată că valoarea minimă de existență în semestrul II anul 2024, pentru copii cu vârste cuprinse între 1-6 ani constituie în medie 2 339,50 lei lunar, iar 1/2 cotă parte din care constituie 1170 lei, dar nu 2000 lei pentru un copil, deoarece ambii părinți trebuie să contribuie la întreținerea copiilor nu numai el.

Termenul de exercitare a apelului.

Conform art. 362 alin. (1) Cod de procedură civilă, *Termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, dacă legea nu prevede altfel.*

În speță s-a stabilit că, dispozitivul hotărârii Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir a fost pronunțat la 06 decembrie 2024, iar cererea de apel nemotivată a fost depusă de avocat la 02 ianuarie 2025, cu respectarea termenului legal de 30 zile de declarare a apelului. Prin urmare se constată că apelul a fost depus în termen.

Procedura de citare a fost legal executată.

Reprezentantul apelantului, avocatul Josu Gheorghe în ședința de judecată în instanța de apel a susținut cererea de apel pe motivele invocate de fapt și de drept, solicitând să fie admis în modul formulat. A menționat că clientul său este de acord să achite pensia de întreținere a copiilor minori însă solicită micșorarea cuantumului stabilit de către instanța de fond de la 2000

lei lunar la suma de 1170 lei lunar pentru fiecare copil, or suma încasată de către instanța de fond în sumă de 2000 lunar pentru fiecare copil în prezenta cauză este una excesivă și disproporțională.

Intimata Dimitrenco Natalia în ședința instanței de apel, a solicitat respingerea cererii de apel, cu menținerea în vigoare a hotărârii instanței de fond. Suplimentar a menționat că îi vine greu de una singură să întrețină copiii, pînă în prezent a reușit să acopere cheltuielile de întreținerea copiilor, însă întâmpină dificultăți. Tatăl copiilor nu se interesează se soarta copiilor și nu ajută financiar deși este apt de muncă și este angajat peste hotarele țării.

Apelantul Toma Sergiu, fiind citat legal nu s-a prezentat. Avînd în vedere faptul că, interesele apelantului sunt apărate de către avocatul împuternicit, Completul de judecată, în temeiul art. 379 alin. (2) Cod de procedură civilă a dispus examinarea apelului în lipsa apelantului.

Aprecierea instanței de apel.

Audiind explicațiile reprezentanților părților pe dosar, studiind materialele dosarului şi înscrisurile administrate, analizând legalitatea şi temeinicia hotărârii contestate, prin prisma argumentelor invocate în cererea de apel, Completul de judecată consideră că cererea de apel declarată de avocatul Josu Gheorghe în interesele lui Toma Sergiu, este neîntemeiată şi urmează a fi respinsă, cu menținerea hotărârii contestate a primei instanțe, din motivele ce succed.

În acord cu prevederile art. 385 lit. a) din Codul de procedură civilă, *Instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să menţină hotărârea primei instanţe.*

Articolul 130 alin.(1) Cod de procedură civilă statuează că, *Instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectual, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.*

În temeiul art. 240 alin.(1) Cod de procedură civilă, *La deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei şi admisibilitatea acțiunii.*

Analiza pe care judecătorul o face în legătură cu motivele de fapt şi de drept, care i-au format convingerea în sensul unei anumite soluții trebuie să fie clară şi simplă, precisă, conchisă şi fermă, să aibă putere de convingere.

Suplimentar, Completul de judecată remarcă că, hotărârea este întemeiată, dacă în ea sunt expuse toate circumstanțele care au importanță la soluționarea cauzei și care au fost verificate în ședința de judecată multilateral, complet și au fost elucidate probele privind circumstanțele constatate ale cauzei. Concluziile privind circumstanțele de fapt ale cauzei se motivează în hotărâre prin probele enumerate în art.117 Codul de procedură civilă, iar în conformitate cu art.118 alin.(5) Codul de procedură civilă, instanța judecătorească (judecătorul) este în drept să propună părților și altor participanți la proces, după caz, să prezinte probe suplimentare și să dovedească faptele ce constituie obiectul probațiunii pentru a se convinge de veridicitatea lor.

În conformitate cu prevederile art.118 alin.(1)-(3) Codul de procedură civilă, *Fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Partea care nu a exercitat pe deplin obligația de a dovedi anumite fapte este în drept să înainteze instanței judecătorești un demers prin care solicită audierea părții adverse în privința acestor fapte dacă solicitarea nu se referă la circumstanțele pe care instanța le consideră dovedite. Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile şi*

obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Iar, potrivit art.121 Codul de procedură civilă, *Instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.*

În temeiul art. 373 alin. (1), (2), (3) din Codul de procedură civilă, *Instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanţa de apel se pronunţă în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanţă.*

Prin urmare, în limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Astfel, instanța de apel, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, constată că, aceasta urmează a fi menținută, or, concluziile primei instanțe, expuse în hotărâre, sunt în corespundere cu circumstanțele cauzei și normele de drept material au fost aplicate corect.

Potrivit recomandărilor avizului nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil.

Potrivit art.6 CEDO, instanței judecătorești îi este atribuită obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor părților, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora și fără a fi înțeleasă ca implicând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Țările de Jos). Din interpretarea art.6 al CEDO, se reține că, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora.

Astfel, Completul de judecată reiterează că, instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reținându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze la însușirea motivelor instanței inferioare (Hirro Balani c. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994§27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997§43).

Totodată, Completul de judecată consideră necesar să menționeze că nu va formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al apelantului, ci va analiza doar motivele decisive pentru soluționarea prezentei cauze (a se vedea Gard Ruiz vs Spania (Marea Cameră), 21 ianuarie 1999, parag.26, Moreira Fereira vs Portugalia (nr.2) (Marea Cameră), 11 iulie 2017, parag.84,98).

În opinia Completului, prima instanță a ținut cont de aceste deziderate și a adoptat o hotărâre bazată pe fundament temeinic şi materialul probator administrat.

Completul constată că, prima instanţa a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanţele importante pentru soluţionarea cauzei au fost stabilite şi elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă şi sub toate aspectele, iar hotărârea este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legale a participanților la proces.

Completul de judecată consideră necesar din start de menționat că, hotărârea primei instanțe a fost atacată de către Toma Sergiu prin intermediul avocatului Josu Gheorghe doar în partea soluției privind cuantumul pensiei de întreținere a copiilor minori *****, ***** și *****, apelantul exprimându-și dezacordul asupra cuantumului de 2 000 lei lunar pentru fiecare copil, stabilit de către instanța de judecată.

Prin prisma probatoriului administrat în prezenta cauză, Completul de judecată a stabilit că, potrivit certificatelor de naștere, din relația de concubinaj a reclamantei Dimitrenco Natalia şi Toma Sergiu, la *****s-a născut copilul ***** (f.d.8), la data de ***** s-a născut copilul ***** (f.d.9), și la data de ***** s-a născut copilul ***** (f.d.10).

Din declarațiile părților, rezultă cu certitudine faptul că, părinții minorilor locuiesc separat, copiii minori se află în grija și la întreținerea reclamantei Dimitrenco Natalia.

La data de 14 octombrie 2024 Dimitrenco Natalia a depus în Judecătoria Cahul, sediul Cantemir, cerere de chemare în judecată împotriva lui Toma Sergiu cu privire la încasarea pensiei de întreținere pentru copiii minori în sumă fixă în mărime de 2000 lei lunar pentru fiecare copil până la atingerea de către aceștia a majoratului.

Prin hotărârea Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 06 decembrie 2024 s-a admis acțiunea și s-a încasat de la Toma Sergiu, pensie de întreținere pentru copiii minori ***** în mărime de 2000 lei lunar, pentru fiecare copil, începând cu data de 14 octombrie 2024 şi până la atingerea majoratului de către copii.

Instanța de apel relevă că întreţinerea materială a copiilor minori este o obligație fundamentală, consfințită în art. 48 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, care expres stabilește că părinții au îndatorirea de a asigura creșterea, educația şi instruirea copiilor. Or, creșterea, educația şi instruirea copiilor este posibilă numai în condițiile exercitării corespunzătoare a obligațiilor părintești de întreţinere materială a acestora.

Conform art. 3 alin. (1) al Convenției Internaționale cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989 de la New York, în toate deciziile care îi privesc pe copii, fie că sunt luate de instituții publice sau private de ocrotire socială, de către tribunale, autorități administrative sau de organe legislative, interesele superioare ale copilului trebuie să fie luate în considerare cu prioritate.

Potrivit art. 5 al Convenției cu privire la drepturile copilului, statele părţi vor respecta responsabilitatea, dreptul şi obligaţia pe care le au părinţii sau, după caz, membrii familiei lărgite sau a comunităţii, conform cutumei locale, tutorii sau alte persoane prin lege responsabile pentru copil, de a-i da acestuia, într-un mod care să corespundă dezvoltării capacităţilor acestuia, orientarea şi sfaturile corespunzătoare exercitării drepturilor pe care i recunoaște prezenta Convenție.

În conformitate cu prevederile art. 18 alin. (1) al Convenției enunțate, statele părţi vor depune eforturi pentru asigurarea recunoașterii principiului potrivit căruia ambii părinți au o răspundere comună pentru creșterea şi dezvoltarea copilului. Răspunderea pentru creșterea copilului şi asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rând părinților sau, după caz,

reprezentanților săi legali. Aceștia trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului.

În corespundere cu prevederile art. 27 alin. (2) din Convenţia dată, părinților şi oricăror altor persoane care au în grijă un copil le revine în primul rând responsabilitatea de a asigura, în limita posibilităților şi a mijloacelor lor financiare, condițiile de viață necesare dezvoltării copilului.

Aceste dispoziții se conțin şi în art. 18 alin. (2) din Legea privind drepturile copilului nr.338-XIII din 15 decembrie 1994, care prevede că ambii părinți, în egală măsură, sau persoanele subrogatorii legale poartă răspundere principală pentru dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală şi socială a copilului, ținând cont în primul rând de interesele acestuia.

Potrivit articolelor 52 alin. (1), 53 alin. (1) şi 61 alin. (1) din Codul familiei, *desfacerea căsătoriei părinților, nulitatea ei sau traiul separat al acestora nu afectează drepturile copilului; copilului i se garantează apărarea drepturilor şi intereselor sale legitime. Apărarea drepturilor şi intereselor legitime ale copilului se asigură şi sunt apărate de părinţi.*

Conform art. 58 alin. (1) din Codul familiei, *părinţii au drepturi şi obligaţii egale faţă de copii, indiferent de faptul dacă copiii sunt născuţi în căsătorie sau în afara ei, dacă locuiesc împreună cu părinţii sau separat.*

În acord cu prevederile art. 74 alin. (1) din Codul familiei, *părinții sunt obligați să-şi întreţină copiii minori şi copiii majori inapți de muncă care necesită sprijin material.*

În corespundere cu prevederile art. 75 alin. (1) din Codul familiei, *pensia de întreţinere pentru copilul minor se încasează din salariul şi/sau din alte venituri ale părinţilor în mărime de 1/4 – pentru un copil, 1/3 – pentru 2 copii şi 1/2 – pentru 3 şi mai mulţi copii. Alin.(2) prevede că cuantumul cotelor stabilite la alin.(1) poate fi micşorat sau majorat de instanţa judecătorească, ţinîndu-se cont de starea materială şi familială a părinţilor, de alte circumstanţe importante. Iar potrivit alin.(3), în cazul în care unii copii rămîn cu un părinte, iar alţii – cu celălalt, pensia de întreţinere plătită în favoarea părintelui mai puţin asigurat se stabileşte într-o sumă bănească fixă, determinată conform art.76.*

Conform prevederilor art. 76 alin. (1) din Codul familiei, *în cazurile cînd părintele care datorează întreţinere copilului său are un salariu şi/sau alte venituri neregulate sau fluctuabile ori primeşte salariu şi/sau alte venituri, total sau parţial, în natură, ori nu are un salariu şi/sau alte venituri, precum şi în alte cazuri cînd, din anumite motive, încasarea pensiei de întreţinere, sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri, este imposibilă, dificilă sau lezează substanţial interesele uneia dintre părţi, instanţa judecătorească poate să stabilească cuantumul pensiei de întreţinere într-o sumă bănească fixă plătită lunar sau, concomitent, într-o sumă bănească fixă şi sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri conform art.75. Iar potrivit alin.(2) al aceluiaşi articol, cuantumul sumei băneşti fixe încasate în conformitate cu alin.(1) se determină de instanţa judecătorească, ţinîndu-se cont de starea materială şi familială a părţilor, de alte circumstanţe importante, cu respectarea prevederilor art.108 şi păstrîndu-se, dacă este posibil, nivelul anterior de asigurare materială a copilului.*

În baza prevederilor pct. 5 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție, privind practica judiciară de soluţionare de către instanţele judecătoreşti a cauzelor referitoare la încasarea pensiei de întreţinere pentru copii şi alţi membri ai familiei, potrivit art.76 alin.(1) Codul familiei, în cazurile când părintele care datorează întreţinere copilului său are un salariu şi/sau alte venituri neregulate sau fluctuabile ori primeşte salariu şi/sau alte venituri, total sau parţial, în natură, ori nu are un salariu şi/sau alte venituri, precum şi în alte cazuri când, din anumite motive, încasarea pensiei de întreţinere, sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri, este imposibilă, dificilă

sau lezează substanţial interesele uneia dintre părţi, instanţa judecătorească poate să stabilească cuantumul pensiei de întreţinere într-o sumă bănească fixă plătită lunar sau, concomitent, într-o sumă bănească fixă şi sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri conform art.75.

În contextul situației de fapt constatată și a normelor de drept citate supra, Completul de judecată consideră întemeiat raționamentul primei instanțe cu privire la admiterea integrală a cererii de chemare în judecată depusă de Dimitrenco Natalia cu privire la încasarea pensiei de întreținere a copiilor minori.

Potrivit datelor Biroului Național de Statistică pentru anul 2024, minimum de existență pentru copii vîrsta de 1-6 ani, sate, media anuală constituie 2306,2 lei.

Tot aici, Completul de judecată notează faptul informația Biroului Naţional de Statistică privind minimul de existență pentru un copil, nu constituie o normă imperativă de la care nu se permite derogare, ci urmează a fi apreciată cu titlu de circumstanță importantă de raportare, ca cuantum/ nivel minim de la care instanța de judecată pornește la stabilirea cuantumului pensiei de întreținere, de ea urmează să se țină cont la adoptarea hotărârii judecătorești, însă, în ansamblu cu circumstanțele şi probele cauzei civile.

Totodată este de reiterat că informația Biroului Național de Statistică are un caracter de reper la stabilirea cuantumului minim al pensiei pentru întreținerea unui copil minor, fiind luate în considerare şi interesele copilului, precum și faptul cu cine locuiește copilul.

La caz, este constatat faptul că, pârâtul-apelant Toma Sergiu, a confirmat faptul că lucrează neoficial peste hotarele țării.

Prin urmare, Completul de judecată constată că instanța de fond just a admis integral cererea de chemare în judecată depusă de Dimitrenco Natalia, încasând de la Toma Sergiu în beneficiul Nataliei Dimitrenco pensia pentru întreținerea copiilor minori *****, ***** și *****, în mărime de 2 000 lei, lunar, pentru fiecare copil separat, începând cu data depunerii acţiunii în instanţă – 14 octombrie 2024, până la majoratul copiilor, or, în circumstanțele menționate, avînd în vedere fluctuația situației economice în Republica Moldova, participarea tatălui Toma Sergiu cu pensie de întreținere, în cuantumul stabilit de instanța de fond, va fi în interesul suprem al copiilor.

În mod distinct Completul de judecată pune în evidență și faptul că suma pensiei de întreţinere a copilului minor trebuie să fie reală şi necesară, totodată însă să nu fie în detrimentul celuilalt părinte, iar în cazul dat, pensia de întreținere pentru copiii minori *****, ***** și *****, corespunde în mod real nevoilor minorilor şi necesităților de întreținere la această vârstă și nu încalcă drepturile tatălui avînd în vedere faptul că, ultimul muncește peste hotarele țării și are posibilitate reală să onoreze această obligațiune părintească. Cu atît mai mult că, copiii locuiesc cu mama - Dimitrenco Natalia, care contribuie cu mult mai mult la întreținerea acestora, dânsa ocupându-se și de educația acestora.

Conform clauzelor cu caracter de recomandare, expuse în Hotărârea Plenului CSJ nr. 4 din 15 aprilie 2013, la încasarea pensiei de întreţinere pentru copilul minor se va lua în considerare, ca circumstanţă stabilită, informaţia prezentată de Biroul Naţional de Statistică despre valoarea minimului de existență pentru un copil şi nu informaţia despre salariul mediu lunar al unui lucrător sau informaţia cu privire la mărimea minimului de existenţă, deoarece pensia se încasează pentru întreţinerea copilului minor. Totodată, la stabilirea cuantumului pensiei de întreţinere pentru copilul minor, instanţele judecătoreşti vor ţine cont şi de dispoziţiile art. 58 alin. (1) şi art. 74 alin. (1) Codul familiei, care expres prevăd că „părinţii au drepturi şi obligaţii egale faţă de copii, indiferent de faptul dacă copiii sânt născuți în căsătorie sau în afara ei, dacă locuiesc împreună cu părinţii sau separat”.

Tot aceste dispoziţii se conţin şi în art. 18 alin.(1) din Legea privind drepturile copilului nr. 338 din 15 decembrie 1994, care prevede că *Ambii părinţi, în egală măsură, sau persoanele subrogatorii legale poartă răspunderea principală pentru dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală şi socială a copilului, ţinând cont în primul rând de interesele acestuia* .

Distinct de cele constatate, instanţa de apel relevă că la stabilirea cuantumului pensiei de întreținere al copiilor minori al reclamantei-intimate şi pârâtului-apelant, instanţa de fond a ținut cont de interesul suprem al copiilor, de nivelul de trai, de obișnuințele și necesitățile pe care le au la această vârstă.

Dispunând admiterea cererii de chemare în judecată, instanța de fond a reieșit concret din situația materială reală a părinților, iar pârâtul-apelant Toma Sergiu **nu a prezentat alte probe** întru combaterea poziției reclamantei-intimate că suma cerută este exagerată și că nu are posibilitatea reală de a achita pensia alimentară în cuantumul solicitat, fiind o poziție declarativă, fără suport juridic. La acest aspect nu este întemeiat argumentul avocatului, precum că, Toma Sergiu nu este angajat oficial în cîmpul muncii și aflându-se peste hotarele țării la fel nu s-a regăsit și că lunar să achite pensia alimentară în sumă totală de 6 000 lei este o povară pentru acesta, or după cum a fost menționat supra, ambii părinți în măsură egală trebuie să contribuie la întreținerea copiilor minori și apelantul nu a prezentat probe, privind imposibilitatea achitării sumei solicitate cu titlu de pensie alimentară.

Completul atrage atenția că întreținerea copiilor minori nu presupune doar asigurarea materială a acestora ci şi educarea, dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală şi socială, tratarea lor, ceea ce implică cheltuieli suplimentare, eforturi şi stres din partea părintelui căruia au fost lăsați spre domiciliere şi îngrijire cei trei copiii.

În mod distinct Completul pune în evidență și faptul că suma pensiei de întreţinere a copiilor minori trebuie să fie reală şi necesară, totodată însă să nu fie în detrimentul celuilalt părinte, iar în cazul dat pensia de întreţinere în mărime de 2000 lei lunar pentru fiecare copil, corespunde în mod real nevoilor minorilor şi necesităților de întreținere la această vârstă.

Prin urmare, Completul conchide că, contribuția lui Toma Sergiu, sub forma pensiei de întreținere, va fi doar în formă bănească la suma totală de 6 000 lei lunar, pe cînd mama minorilor este cea care suportă în mod constant și nemijlocit sarcina creșterii și educării acestora, asigurînd îngrijirea zilnică, supravegherea, satisfacerea nevoilor curente, sprijin emoțional, precum și organizarea tuturor aspectelor ce țin de dezvoltarea și bunăstarea copiilor. Prin urmare, contribuția mamei depășește în mod evident simpla susținere materială, acesta implicîndu-se în mod direct și permanent în creșterea și educarea copiilor, care au rămas în îngrijirea sa.

Dispunând respingerea cererii de apel, Completul de judecată reține că argumentele invocate de apelantul Toma Sergiu nu răstoarnă concluziile instanței de fond și nu demonstrează aplicarea eronată a normelor de drept material sau procesual. Criticile formulate reprezintă, în esență, o reinterpretare subiectivă a circumstanțelor cauzei și a probelor administrate, fără a fi susținute prin probe pertinente și concludente care ar justifica casarea hotărârii atacate.

În ceea ce privește argumentul apelantului referitor la faptul că instanța de fond nu ar fi examinat situația materială a apelantului, Completul de judecată îl apreciază ca fiind neîntemeiat. Or, la stabilirea cuantumului pensiei de întreținere, instanța a avut în vedere ansamblul circumstanțelor relevante ale cauzei, inclusiv faptul că copiii minori locuiesc permanent cu mama sa, care suportă nemijlocit cheltuielile cotidiene aferente creșterii, educației, îngrijirii și dezvoltării copiilor, contribuția acesteia fiind realizată atât în natură, cât și prin mijloace financiare proprii.

Totodată, Completul de judecată reține că apelantul nu a prezentat probe care să ateste imposibilitatea obiectivă de a executa obligația de întreținere în cuantumul stabilit de instanța de fond. Or, din materialele cauzei rezultă că instanța de fond a apreciat probele administrate în conformitate cu prevederile art. 130 Cod de procedură civilă, prin prisma principiului liberei aprecieri a probelor, ținând cont de toate circumstanțele relevante ale cauzei, inclusiv de aptitudinea de muncă a apelantului, existența unui loc de muncă și obligația legală prioritară de întreținere a copiilor minori.

Instanța de apel subliniază că interesul superior al copiilor prevalează în toate cauzele privind întreținerea minorilor, iar cuantumul pensiei de întreținere urmează să asigure copilului condiții adecvate de trai, dezvoltare și educație. În acest sens, suma de 2000 lei lunar pentru fiecare copil stabilită de instanța de fond nu apare ca fiind excesivă sau disproporționată în raport cu necesitățile reale ale copiilor minori *****, ***** și *****, ținând cont de majorarea costurilor de întreținere și de nivelul minimului de existență stabilit de datele statistice oficiale.

Completul de judecată reține și faptul că obligația de întreținere a copiilor nu poate fi redusă exclusiv la posibilitățile financiare declarate formal de către unul dintre părinți, în special în situațiile în care circumstanțele cauzei relevă capacitatea acestuia de a realiza venituri și de a contribui efectiv la întreținerea copiilor. Or, părintele este obligat să depună toate diligențele rezonabile pentru asigurarea unui nivel adecvat de trai copilului său minor.

În această ordine de idei, Completul apreciază cu certitudine caracterul formal al argumentelor apelantului-pârât, care nu generează opozabilitate instanței atât timp cât aceste argumente nu au fost confirmate prin alte probe relevante și admisibile.

În viziunea Completului, toate argumentele și afirmațiile invocate de către apelantul-pârât, citate supra, sunt vădit lipsite de suport juridic, sub toate aspectele au fost examinate de prima instanță, iar instanța de apel le apreciază ca fiind inconsistente și fără raționament valabil circumstanțelor speţei.

În final, instanţa de apel subliniază că, contrar prevederilor articolelor 118, 121 din Codul de procedură civilă, apelantul-pârât, nu a adus careva probe în susținerea poziției sale și prin urmare instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței și a admis acțiunea.

În plus, este important de remarcat faptul că apelantul-pârât, utilizând calea de atac nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată.

În așa împrejurări, Completul de judecată reiterează că, concluziile primei instanţe sunt întemeiate şi legale, în concordanță cu prevederile art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea urmează a fi menținută cu respingerea cererii de apel, ca fiind neîntemeiată.

Sintetizând cele detaliate mai sus, statuând cu certitudine că argumentele părții apelante sunt neîntemeiate, iar hotărârea instanţei de fond este legală și întemeiată, Completul de judecată conchide a respinge cererea de apel și de a menține hotărârea contestată.

Conducându-se de prevederile art. art. 385 lit. a), 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de judecată,

D E C I D E :

Se respinge apelul declarat de avocatul Josu Gheorghe în interesele lui Toma Sergiu.

Se menține hotărârea Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 06 decembrie 2024, pronunțată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Dimitrenco Natalia către Toma Sergiu privind încasarea pensiei de întreținere pentru copiii minori.

Decizia este definitivă, dar cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 luni de la comunicare deciziei integrale.

Preşedintele completului de judecată, judecătorul **Inga GORLENCO**

Judecătorii **Evgheni BANCOV**

Andrei SCRIPCENCO